

Arrest

nr. 84 401 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
en
de gemeente Vilvoorde, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor van 23 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vraagt op 17 oktober 2005 asiel aan. Op 2 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 februari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient een annulatieberoep in bij de Raad van State tegen deze beslissing, die op 24 november 2009 bij arrest nr. 198.164 wordt verworpen.

Op 9 juli 2008 wordt aan verzoeker een beslissing ter kennis gebracht houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 19 maart 2009 legt verzoeker samen met zijn partner van Belgische nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 17 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 10 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 december 2009 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 16 december 2011 ingetrokken en dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ongegrond wordt verklaard.

Op 25 november 2010 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner te voltrekken. Op 26 mei 2011 bevestigt de rechtbank van eerste aanleg dat het huwelijk niet mag worden voltrokken gezien het een schijnhuwelijk betreft.

Op 6 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 30 augustus 2011 dient verzoeker bij de gemeente Machelen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van zijn wettelijke samenwoning met zijn partner van Belgische nationaliteit, met toepassing van artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 december 2011 wordt aan verzoeker bijkomende informatie gevraagd.

Op 18 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij de gemeente Vilvoorde.

Op 23 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 6 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.08.2011 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Art 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: "de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen".

Art 40 bis §2, 2° stelt: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing genomen werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen".

Op 25.11.2010 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Machelen de beslissing de voltrekking van het voorgenomen huwelijk tussen betrokkene en zijn partner te weigeren. Deze beslissing werd in kort geding bevestigd door het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dd. 09.05.2011, nr. A.R. 2011-167/A.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging uit artikel 40ter en 40bis, §2, 2°. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De tweede verwerende partij, met name de burgemeester van de stad Vilvoorde vermeldt in een schrijven gericht tot de Raad kennis te hebben genomen van het beroep tot nietigverklaring van een beslissing genomen door Dienst Vreemdelingenzaken. De stad Vilvoorde stelt verder het volgende: *“De stad Vilvoorde neemt in dit dossier geen standpunt in omdat de verklaring van wettelijke samenwoning op basis waarvan de bijlage 19ter werd opgemaakt in Machelen werd afgesloten. Bovendien was er een aanvraag om in Machelen te huwen. Dit huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Machelen.”*

2.2. De eerste verwerende partij, met name de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, bevestigt ter terechtzitting dat de bestreden beslissing werd genomen door haar gemachtigde.

2.3. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris en hierover geen betwisting bestaat, is er geen reden om de burgemeester van de stad Vilvoorde nog langer als verwerende partij aan te duiden. Gezien ter terechtzitting geen van de partijen bezwaar heeft om de tweede verwerende partij buiten de zaak te stellen wordt de gemeente Vilvoorde buiten de zaak gesteld.

2.4. Eerste verwerende partij vraagt in haar nota met opmerkingen om de vordering tot nietigverklaring onontvankelijk te verklaren nu verzoeker geen rechtmatig, noch een actueel belang heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Verzoeker steunde zijn aanvraag tot gezinshereniging immers op een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan waarmee hij beweerde trouwplannen te hebben. Evenwel werd zijn geplande huwelijk geweigerd wegens schijnhuwelijk, onder meer bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Verzoeker heeft aldus in strijd met de wet gehandeld en een artificiële situatie tot stand gebracht om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in België. De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Verzoeker die niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet heeft volgens verweerder geen actueel belang meer.

2.5. De Raad stelt vast dat uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat er een betwisting bestaat over de vraag of verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing al dan niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat uit onderstaande uiteenzetting afdoende zal blijken dat verzoeker wel degelijk een belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel overmacht aan evenals de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 en de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Dat verzoeker op 19 maart 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn partner heeft afgelegd.

Dat de aanvraag van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van deze verklaring op 30 augustus 2011 ingediend is.

Dat de bepalingen inzake familiehereniging die door de tegenpartij ingeroepen worden in het BS van 12 september 2011 werden gepubliceerd en dat deze slechts van kracht zijn sinds 22 september 2011.

Dat de aanvraag van verzoeker op 30 augustus 2011 ingediend werd.

Dat artikel 2 van het B.W. als volgt luidt: “De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht.”

Dat de principiële niet-retroactiviteit van wetten een waarborg is ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. (ARBITRAGEHOF arrest nr. 177/2005 van 7 december 2005, C.E., 19 september 2007, n° 174.636, G./A. 166.451/VI-17.007)

Dat dus de wet die moet worden toegepast de wet is die van kracht was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging die in augustus 2011 van toepassing waren.

Dat de bekritiseerde beslissing duidelijk behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.”

3.2. Zoals verzoeker correct weergeeft in zijn verzoekschrift werd de Vreemdelingenwet gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011). Deze wet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en is tien dagen later in werking getreden, aldus op 22 september 2011.

De wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk, aldus vanaf 22 september 2011 van toepassing, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Het is niet omdat de oude regeling eventueel gunstiger was voor verzoeker, dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Een nieuwe wet is in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N).

De aanvraag met het oog op gezinshereniging kan bezwaarlijk worden beschouwd als een onherroepelijk vastgesteld recht of als een definitief geworden toestand. Het loutere feit dat de verzoeker voor de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 een aanvraag had ingediend om *in functie* van de Belgische partner tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden, laat niet toe te besluiten dat hij over een onherroepelijk vastgesteld recht op verblijf beschikte. Verzoeker kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat verwerende partij heeft vastgesteld dat hij aan de door de hiertoe door de wetgever gestelde voorwaarden voldoet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissingname determinerend is. De staatssecretaris, als orgaan van het actief bestuur, is ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. Verzoekers betoog dat hij een aanvraag indiende vooraleer de nieuwe wet van kracht was, is bijgevolg niet dienstig. In zoverre verzoeker kritiek uit op de wet van 8 juli 2011 merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de nieuwe wet.

Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet verward worden met het beginsel van terugwerkende kracht, waar verzoeker met artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek op wijst.

Zoals reeds werd aangehaald, is het niet omdat de oude regeling die van toepassing was op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag indiende gunstiger was, dat het bestuur de bestaande en van kracht zijnde wetgeving terzijde dient te schuiven bij de behandeling van de aanvraag van verzoeker. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag indiende op grond van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, met name op grond van de wettelijke samenwoning die hij afsloot met zijn Belgische partner. Op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidde artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

Verzoeker betwist niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 25 november 2010 weigerde het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner te voltrekken en evenmin dat de rechtbank van eerste aanleg bij vonnis van 26 mei 2011 bevestigde dat het huwelijk niet mag worden voltrokken gezien het een schijnhuwelijk betreft. Verzoeker betwist aldus de feiten waarop de bestreden beslissing gesteund is niet. Verzoekers grief dat dit een nieuwe voorwaarde is die pas na zijn aanvraag werd ingevoegd in de wet doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder op correcte wijze is uitgegaan van het ogenblik van de bestreden beslissing en aldus terecht het nieuwe artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet toepaste. Een schending van de motiveringsplicht en overmacht worden niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN